

οὐκ ἐκάνει τοῦ ὁσπίτιου τὸ προσκλητή-
 ριον διὰ τοῦ τυμπάνου, περιέμενον ἐνδο-
 ῦ ἀκούσαντί μελλεῖ να διαλαλήσῃ, ὁ παπα-
 ῖ ἄλλος, ἀνακαυχάσας, ἐφώαξε· “Χαί,
 χαί, χαί, τί ζῶσι, καὶ κατ’ ἐκείνην τὴν
 ἐποχὴν δὲν ἐχρεάζετο περισσότερο διὰ να
 χάσῃ τις τὴν ζωὴν τῆ. Εἶπε τάχα τὸτο
 ἀποτέλεσμα ἔξως μὴν μηχανικὸν καὶ
 χωρὶς συναίσθησιν; Πόσον δυσδαίτητον τὸ
 ἐρώτημα!

“Οἱ ἀφ’ οὗτοι, τὸ ἀηδέστατον εἰς τοὺς
 Φθαλμῶν μας τὸτο ζῶν, τὸ ὅποιον πολ-
 λὰς τρυφὰς κυρίας καὶ ἀνδρες ἐσκικτρα-
 ρημένους κάμνει ν’ ἀνατριχιάζω, ὅλο-
 λήρης αἰῶνας ἐν τῷ μέσῳ τῆ σκληροτά-
 του λίθου καὶ ξύλου, εἶν ἀποδεδεγμένον καὶ
 κύριος τῶν οὐρανῶν εἰς τὴν περὶ ἀναπνοῆς
 τῶν ἀμφιβίων πραγματείαν τῆ ἀπο-
 δεικνύει προφανῶς ὅτι πολλὰ τῶν ζώων
 τέτων, καθὼς εἰ φεῦνοι, εἰ βάτραχοι καὶ
 αἱ σαλαμάνδραι, ἔχουσιν ἀναπνεῖν, ἀλλὰ
 καὶ τρέφονται διὰ τῶν πύρων τῆ δερματὶς
 τῶν ὄθεν πολλάκις, διὰ να τρέξῃ ταχύ-
 τερον, χύναν ἀπὸ τὸ δέμα τῶν τὸ νερόν,
 τὸ ὅποιον εἶχον ἀπορροφῆσαι, καὶ τὸτο
 ἰδῶκεν αἰτίαν εἰς τὴν ἰδέαν ἐκάνει, ὅτι ὁ
 φεῦνος ἰδρώει Φαεμάκιον. Τὴν ἀνακάλυ-
 ψιν ταύτην τοῦ σοφοῦ Δέκτορος ἀποδει-
 κνύει πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὸ συμβᾶν εἰς
 τὴν πλάκα μιᾶς ἐξίας, τῆς ὁποίας διαβ-
 ῖα γείσης, εὐρέθη καταμεσῆς, προσφάντως
 ἀπ’ ἀμύνος, ἑναὶ μέγιστος φεῦνος. Ποῖος
 ἡξυρὶ πόσοι χρόνοι ἐχρειάσθησαν διὰ
 τὴν ἀπολίθωσιν τῆς πλακὸς ἐκείνης, καὶ
 ἐπ’ ὧν πόσους χρόνους ὁ φεῦνος, κολλή-
 σας βέβαια εἰς αὐτὴν ὅταν ἀκόμην ἦτον
 εἰς στάσιν πληρῇ, ἐξῆσε μὲ τὴν ὑγρασίαν
 τῆς!

Καὶ ἐν ἴσως πτηνὸν δὲν διήγειρεν ἀνέκα-
 θεν περισσότερο τὴν περιέργειαν τῶν φυ-
 σιολόγων, καθὼς ὁ κῆκκος, ὁ ὅποιος εἶπε
 γνωστὸν ὅτι ἔτε Φωλεῶν κοπιᾷ ζεῖν κτίσῃ,
 οὔτε τὰς νεοσσὺς τῆ να ἀνατρέψῃ, ἀλλ’
 ἀφ’ οὗ γενήσῃ χωρὶς συστολὴν τὰ αὐγά
 τῆ εἰς ὅποιαν ξέην Φωλεῶν ἀπαντήσῃ
 πρώτην, καιροφυλακτεῖ, καὶ εἰ μὲν τὰ
 τέκνα τῆ ἰδιοκτῆτε τῆς Φωλεῶς ἐκλεπι-
 θῶν πρὶν ἢ μαζὴ μὲ τὰ ἰδικά τῆ, ὁ κῆκ-
 κος τὰ ῥίπτει ἐξω τῆς Φωλεῶς, εἰ δὲ κε
 προλάβῃ τὰ ἰδικά τῆ, συτρίβει ἀνηλεῶς
 τὰ αὐγά τοῦ ἀθλίου πτηνοῦ ἐκείνου, τὸ
 ὅποιον, μὴ δυνάμενον να διακρίῃ τὰ ὑπο-
 βολιμαῖα, τὰ ἀνατρέφει οὐχ ἥττον καὶ τὰ
 ἐπιμελεῖται ὡς ἴδια.

Δὲν περαξενεύομαι ἀν’ ὁ πινιστήρας (ὁ
 μικρὸς κέβρας ὁ εὐρεσκόμενος εἰς τὰς πίν-
 ναις) ἐξώδεσε, καθὼς λέγει ἀστεϊζόμενος
 ὁ Πλάταρχος, τὸ περισσότερο τοῦ Χρυ-
 σίππου μελάνι καὶ τοῦ τῶν εὐτελεστά-
 των ἰντόμων αἱ ἰδιότητες ἀπαιτῶν πολυ-
 τόμως περιγραφάς. Παρατήρησεν προχθές,
 λέγει ἱσας Φυσιολόγος, τὴν φρόνησιν μιᾶς
 σφίγκας, ἥτις, θέλῃσας να μετακομίσῃ μίαν
 μεγαλητέραν τῆς μυῖαν, τῆς ἐπείονισε
 πρῶτον τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας, καὶ
 ὤκησε τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆ σώματος
 διὰ να τὸ μεταφέρει· ἀλλ’ ἐπειδὴ τῆς ἦτον
 ὁ ἄνεμος ἐναντίος, καὶ τὰ πτερὰ τῆς με-
 λίσσης τὴν ἐμπόδιζον να προχωρήσῃ, ἐπα-

ἤλθεν εἰς τὸ πρῶτον τῆς μέρας, καὶ χωρὶς
 να χάσῃ καιρὸν, ἐπείονισε καὶ τὰ δύο
 πτερὰ τῆς μυῖας, καὶ φορτωθεῖσα τὸ
 ἐπίλοιπον, τὸ μετεκόμισεν εἰς τὴν Φωλε-
 ᾶν τῆς ἀνεμπόδιστος.

Παρατήρησε τὸν μικρότατον μύρμηκα,
 ὁ ὅποιος, ἀφ’ οὗ ἐδ’ ἐκίμασεν ὅτι δὲν ἡμπο-
 ρεῖ μόνος να μεταφέρει κανένα κόκκον
 ἀραποσίτη εἰς τὴν κοινὴν ἀπόθηκην, ἐπι-
 στρέφει, καὶ, συνομιλῶν μὲ τὸν πρῶτον
 σύντροφον ὃν πε ἀπαντήσῃ (ἐπειδὴ τί
 ἄλλο παρὰ ὁμιλίαν πρέπει να ἰνομάτω-
 μεν τὴν ἀμοιβίαν τῶν πλοκάμων τοὺς
 συναίφειαν), τὴν πείρει μαζὴ τῆ συμ-
 βοηθόν, καὶ, ἀν’ δὲν ἐξαρκέσθῃ οἱ δύο, ἀνα-
 χωρεῖ ὁ ἕτερος, καὶ ὑπάγει να φέρῃ καὶ
 ἄλλον τρίτον.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ φύσις εἶν’ ἐπίσης θαυ-
 μαστὴ καὶ ἀξί-παρατήρητος ἐπὶ τῶν με-
 γίστων καὶ ἐλαχίστων, ἀς μεταβῶμεν ἀπὸ
 τῆ μύρμηκος εἰς τὸν ἐλέφαντα τῆ Ἐξτῆρ,
 ὁ ὅποιος, διὰ να φάγῃ τὸ χωμένον εἰς τὴν
 ἀγκυλὴν τοῦ τρίχου γεώμηλον, ἐσοφίθη
 να φυσῇ μετ’ ὅλην τὴν δύναμιν κατὰ
 γῆς, καὶ τινάχθῃ μετέωρον ἀπὸ τὴν ὁρμὴν
 τῆς πνοῆς τῆ, να τὸ ἀερίσθῃ διὰ τῆς προ-
 βολίδος τῆ.

Ἀλλὰ τί να εἰπώμεν διὰ τῆς παλαιᾶς
 τραγῆς τῆ Βασσύ — Πάρε, οἱ ὅποιοι, διὰ
 να ῥίψῃ ἀπὸ τὸ δένδρον τοὺς ἐρυθρούς
 τῆς ἀκάνθης κόκκους, ἀνερθέμενοι εἰς τὰς
 ὀπισθὰς πόδας, κρεμῶνται ἀπὸ τὰ κέ-
 ρατά τῶν εἰς τὰς κλάδας τῆ δένδρου, καὶ
 κλονήντες τὸ μὲ τὸ βάρος τῆ σώματος
 τῶν, τινάζον τὰ κύκκους κατὰ γῆς!

Ὅποιον πέλαγος ἐρευνῇ καὶ θεωρίαις
 τὸ αἰώνιον βιβλίον τῆς φύσεως!

Σ. Δ.

Ἀνατομία.

“Εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τῆ ἀνθρωπίνης
 σώματος, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν ζώων, σχη-
 ματίζονται ἀπὸ διαφόρων αἰτίων. τὰ ὅποι-
 α ἀκόμην δὲν διεσάφισαν ἀποχωρῶντος εἰ
 Φυσιολόγοι, λιθιάσεις ἢ πέτραι διαφόρου
 μεγέθους, σχήματος, χρώματος, ὁσμῆς καὶ
 ἰδιοσυγκρασίας· εἰς τὸν ἐγκέφαλον, εἰς
 τοὺς κανθούς τῶν ὀφθαλμῶν, ὑπὸ τὴν
 γλῶσσαν, εἰς τὸν στόμαχον, εἰς τὴν κάτω
 κοιλίαν κτλ. Ἡ συνηθετέρα ὁμῶς καὶ κινδυνω-
 δεστέρα τούτων εἶναι ἡ τῆς οὐροδόχου καὶ
 χοληδόχου κύστεως (Φούσκας), καὶ τῶν
 νεφρῶν. Πόσοι περίφημοι ἄνδρες ἐγενῶν
 θυμὰ τῆς οὐροδόχου ταύτης καὶ μακρο-
 χρονίου ἀσθενείας! μαζὴ τῶν ὁποίων ἡ
 Φυσικὴ ἱστορία συγκαταριθμεῖ καὶ τὴν περι-
 κλεῖν Βυφρῶνα, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν κύστιν,
 ἀνατμηθέντος, εὐρέθησαν 56 πετραδάκια.
 Εἰς τὸ σῶμα ἑνὸς εὐγενούς, ἀποθανόντος
 πρὸ 80 χρόνων εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εὐρέ-
 θησαν 42 πέτραις εἰς τοὺς νεφρούς, 14 εἰς
 τὴν χοληδόχον κύστιν, καὶ 10 εἰς τὴν οὐρο-
 δόχον, αἱ ὅποιαι ἐζύγισαν ὀκτώμισιν
 οὐγκίαις. Ὁ Φράτωρ Κοσμάς, περίφημος
 λιθοτόμος τῶν Παρισίων, ἐβγαλεν εἰς τὰ
 1771 ἀπὸ τὴν κύστιν οὐροδοκταετοῦς
 ἀνθρώπου μίαν πέτραν, ἡ ὅποια τότε μὲν

ἐζύγισε δεκατέρας ἡμισὺ οὐγκίαις, μετὰ
 εἰκοτὶ δὲ χρόνους, δεκά καὶ ἡμισίαι. Ἀπείρα
 τοιαῦτα ἀνέκδοτα περιέχουν τὰ συγγράμ-
 ματα τῶν Φυσιολόγων καὶ τὰ ὑπομνήματα
 τῆς χειρουργικῆς Ἀκαδημίας· τὸ περιερ-
 γότερον ἀφ’ ὅλα εἶναι τὸ παλαιόν, τὸ ὅποιον ἐξεν-
 ῆθη, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀμβροσίου
 Περ’, εἰς τὴν Γαλλίαν ἀπολιθωμένον ἐξ
 ὀλοκλήρου, ἀφ’ οὗ ἐκυροφρήθη 29 χρόνους·
 εἰς τὰς λιθιάσεις ὑπάγνται καὶ τὰ βεζουρ-
 δια (παντζεχίρια), τὰ μαργαριτάρια,
 τὰ (καταχρηστικῶς) λεγόμενα μάρτια τῆς
 καρδιᾶς κτλ. Εὐχῆς ἔργον ἦτον, λέγει
 ὁ περίφημος συγγραφεὺς, τὸν ὅποιον ἔχομεν
 ὑπ’ ὄψιν, διὰ τὴν προόδον τῆς θεραπευτικῆς,
 ὥστε τὰ νεκρὰ σώματα, πρὶν ἀπολαύσουν
 τὰς ἐπικηδείους τιμὰς, να ἀνατίμωνται
 ἀπὸ χειρουργοῦ ἐπὶ τούτῳ διαρισμένους.
 Κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκάστη οἰκογένεια,
 εὐχαριτοῦσα τὴν μερικὴν τῆς περιέργειαν,
 θέλει προξενεῖ συγχρόνως καὶ πραγματικὴν
 ὠφέλειαν εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἡ διατήρησις
 τῶν ἀνθρώπων εἶναι τόσον ἠσιώδης ἀντικεί-
 μενον, ὥστε εἰς κάθε πεπολισμένην κοινωνίαν,
 πρέπει να κῆται νόμος, ἀπχωροῦν τὴν
 ταφὴν σώματος νεκρῆ πρὶν τῆς ἀνατομί-
 ας τοῦ. Ἀποδίδοντες τοιοῦτοτρόπως τὸ τε-
 λευταῖον τοῦτο χρέος εἰς τοὺς ὁμοίους μας,
 διορθώμενοι καὶ ἄλλην ὀλεθρίαν κατάχρησιν,
 τὴν ταφὴν πολλὰκις τῶν ζωντανῶν φίλων
 καὶ συγγενῶν μας. Ὅποιον σμῆνος γνώσεως
 ἡθελε προκύψῃ ἀπὸ τὸν σωτηριώδη τοῦτον
 νόμον! πόσα Φαινόμενα, τὰ ὅποια οὔτε τὰ
 ἰσχυρὸς μετὰ τῶρα καὶ θὰ τ’ ἀγνοοῦμεν
 ἴσως διὰ πάντα, ἀν’ δὲν μας τὰ ἀποδείξῃ
 ἡ συνεχὴς ἀνατομία τῶν πτωμάτων! πόσον
 ἀξιόμιμητος κατὰ τὸτο ὁ Saint Francois
 de Sales καὶ τόσοι ἄλλοι, οἱ ὅποιοι, πρὶν ἀφῆ-
 σαν διὰ πάντα τὸ γενεὴν τὸτο σκῆνος τοῦ
 σώματος τῶν, τὸ ἐχάρισαν κατὰ διαθή-
 κην εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τῆ πανδιδασκαλίας
 τῆς Ιατρικῆς!

Ἀρ. 7727. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομ. Γραμματείας
 Εἰδοποιεῖ,

“Ὅτι κατὰ τὴν 5 Σεπτεμβρίου τοῦ πα-
 ρόντος ἔτους ἐξεδόθη διαταγὴ τῆς ἐπὶ τῆς
 Οἰκονομίας ἐπὶ τοῦ τελωνεῖο Κορίνθου ὑπ’
 Ἀρ. 5078 διὰ Φοίνικας πεντακοσίας Ἀρ.
 500, πληρωτέας εἰς τὸν διορισμένον Κυρίῳ
 Ἰωάννῃ Βιζέλα, καὶ μὴ πληρωθεῖσα παρῆ-
 πεσεν ἐπιστρεφομένη. Ἐπομένως ἡ διαταγὴ
 αὕτη ἠκυρώθη εἰς τὰ βιβλία τῆς Οἰκονο-
 μίας, καὶ δημοσιεύεται διὰ τοῦ τύπου ἡ
 ἀκύρωσις τῆς.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 19 Δεκεμβρίῳ 1832.
 Ὁ Γραμματεὺς Α. Μαυροκορδάτος.

Τῆς νέας Δικτῆκης ἡ ἀκριβεστερά νέα με-
 τὰφρασις, δι’ αἰθείας τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλη-
 σίας, τυπωθεῖσα ἀπὸ τῆς βιβλιακῆς ἐται-
 ρίας τῆς Γενεύης 1831, κληθεῖται εἰς τὴν
 Ἐθνικὴν Τυπογραφίαν Φοίνικας ἀπὸ τῆς

EONIKH

ΕΦΗΜΕΡΙΣ.

Τὴν τῆς συνδρομῆς ἔτησίαι Φοίνικες 48, ἐξαμηνιαία 24, τριμηνιαία 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα μὲν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς ἐφημερίδος, εἰς ὅλα δὲ ἄλλα μέρη τοῦ Κράτους, παρὰ τοῖς ἐπιστάταις τοῦ Ταχυδρομείου. Ἡ ἐφημερίς θέλει ἐκδόσθαι δις τῆς ἑβδομάδος.

ΕΠΙΣΗΜΑ.

Δρ. 315. Πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ναυτι-
κῶν Γραμματεῖαν τῆς Κυβερν.

Συγχρόνως με τὴν παραλαβὴν τῆς ὑπ'
 Ἀρ. 1251 διαταγῆς τῆς ἑλαβον καὶ μίαν
 κοινοποίησιν τῇ Ῥώσῃ Ναυάρχου Κυρίου
 Ῥικόρδου περὶ τῆς κατὰ τὰ βόρεια μέρη τῆ
 κράτους ἀπεστολῆς τοῦ ὑπὸ τὰς διαταγὰς
 τοῦ πολεμ. ἐκρίτου, ὁ Τηλέμαχος, πρὸς
 καταδίωξιν τῶν πειρατῶν, τῆς ὁποίας τὸ
 ἀντίγραφον διευθύνεται ἤδη πρὸς τὴν Γραμ-
 ματείαν ταύτην ὁμοῦ μετὰ τὸ τῆς ἐκ μέρους
 μου ἀπαντήσεως πρὸς τὸν αὐτὸν Ναυάρ-
 χον. Ταῦτοχρόνως δὲ τῇ διευθύνονται καὶ
 τὰ ἀντίγραφα ἐνὸς γράμματος τοῦ Γάλλου
 πλοιάρχου Βαλλιάνου, μετὰ τὸ ὅπως
 ἐκφράζει τὴν εὐχαριστήσιν του διὰ τὴν βο-
 ῆθειαν, τὴν ἑποίαν ὁ διευθυντὴς τῆς γλιέ-
 τας, ἡ Λήδα, ἐπέσφερει εἰς τὸ πλήρωμα
 τῆς εἰς τον ὄρμον τῆς Μάνδρας κατὰ τὴν
 αἰ τοῦ τρέχοντος ναυαγισμοῦ Γαλλικῆς
 γολέττας ἡ Τρεβίτ, ἡ δι' ἑσὺν ἐπιστάτητος
 διὰ τὴν διαφύλαξιν τῶν ναυαγίων τῆς, καὶ
 πρὸ τῆς ἀπαντήσεως μας εἰς αὐτὸν, διὰ τὴν
 πληροφορηθῇ καὶ περὶ τούτων ἀληκόντως
 ἡ Κυβέρνησις.

Ἐν τῷ λιμένι Σύρας ἐπὶ τοῦ βρικήου, ὁ
 Θεμιστοκλῆς, τὴν 15 Δεκεμ. 1832.
 Ὁ Ναύαρχος Ἀν. Γ. Κρεζῆς.

Ἐκτῆς Περιγυπέσεως, Λόβιτζ,
ἐν τῷ λιμένι Ναυπλίου, τὴν 16
(28) Νοεμβρίου 1832.

Ἀγαπητὲ Ναύαρχε!

Κατὰ τὴν ὁποίαν μ' ἔκαμε κοινποίησιν
ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τοῦ Ἐμπορικοῦ
Ναυτικοῦ Γραμματεὺς περὶ τῶν κατὰ τὰ
Δαιμονήσια Φανέντων πειρατῶν, σπεύδω
νὰ διατάξω διὰ τῆς παρούσης εὐκαιρίας
τὸν πλοίαρχον Κ. Ζαμίνσκη διευθυντὴν τῆ
Αὐτοκρατορικῆς Βοήθειας, ὁ Τηλέμαχος, τὸ
ὅποιον ἔφθασεν, ἢ φθάσει ἐντὸς ὀλίγου εἰς
Σύδρον, τὸ νὰ ἀπέλθῃ ἀμέσως εἰς τὰ δια-
ληφθέντα νησιά πρὸς ἐξάλειψιν τῶν πει-
ρατῶν· τὸν προσκαλῶ νὰ συνεννοηθῇ μεθ'
ὑμῶν περὶ τῶν μέτρων, ὅσα πρέπει νὰ λη-
φθῶσι διὰ τὰ φθάσει καλῆτερον τὸν σκοπὸν
ταῦτα. Σὰς πικρακαλῶ λοιπόν, ἀγαπητὲ Ναύ-
αρχε, νὰ συνδράμετε τὸν Κ. Ζαμίνσκη, θέ-
τοντες ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἑλαφρόν τι
πλοῖον ἐκ τῆ στολίσκου σας, ἵκανὸν νὰ κα-
ταδιώκῃ τὰ πειρατικά πλοίαρχα, τὰ ὅποια
καταφύγουν συνηθῶς εἰς τὰ παράλια.

Θέλτε λόβοι εἴη·ς καὶ ἐκ μέρους τῆς
Κυβερνήσεώς σας τὰς περὶ τὰτα ἰδηγίας.
Ἔσπευσαν αὐφεληθῶ ἀπ' τὴν παρέσαν
βίαιον εὐκαιρίαν διὰ τὴν ἐκδώσω τὰς περὶ
τὰτα διαταγὰς μας ὅσον τὸ ταχύτερον,
καὶ τὴν σὰς παρακαλέσω τὴν δεχθῆτε, ἀγα-
πητὲ Ναύαρχε, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ὑπερ-
εξαίρετου ὑπολήψεώς μου.

Ὁ ὑποναύαρχος Ρικάρδ.

Πρὸς τὸν Ναύαρχον Κ. Α. Γ. Κρεζών κτλ.

Ἀρ. 312. Ἐκ τῆς πολεμικῆς βρικίης,
ὁ Θ. Μιτοκλής, τὴν 14 (26) Δεκεμ-
βρίου 1832 Λιμὴν Σύρας.

Ἐξοχώτατε!

Ἐλήφθη ἡ ἀπό τας 16 (28) τοῦ ἀπε-
ρασμένου Νεμβρίου πρὸς ἡμᾶς κοινοποιήσις
σας, ἢ εἰς ἀπάντησιν σπεύδω νὰ σᾶς γνω-
στοποιήσω, Κ. Ναύαρχε, ὅτι τὸ ὑπὸ τὰς δια-
ταγὰς σας δοκίμιον, ὁ Τηλέμαχος, φθα-
σεν ἐνταῦθα τὴν 18 Ε. Π. τῇ αὐτῇ μηνί,
καὶ τὴν 21 ἀνεχώρησεν, ἥτοι δεκαεὶ ἡμέρας
πρὸ τῆς παραλαβῆς τοῦ πρὸς ἐμὲ γραμ-
ματος τῆς Ἐξουχότητος σας· εἰς δὲ τὸ διά-
στημα τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς τε ἔλαβον τὴν
εὐχαρίστησιν νὰ ἐνταμώσω τὸν πλοίαρχον
Κ. Ζαμίνσκη, καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου ἔμαθον
ὅτι ἔχκε διαταγὴν σας νὰ πλεύσῃ πρὸς
καταδίωξιν τῶν πειρατῶν μὴ ἐζήτησεν
ἔπειτα πληροφορίας περὶ τῆ πῶ δύναται
νὰ τὴς καταδίωξιν εὐτοχώτερον, καὶ ἀκο-
λύτως τὸν ἑκάμα γνωστάς, ὅσας ἔχον ἐι-
δήσεις περὶ αὐτῶν· δὲν μοι ἔπε μολοντῶτο
πῶ ἀπεφάσισε νὰ πλεύσῃ, οὔτε μ' ἐζήτη-
σε νὰ διατάξω καὶ ἐν ἐλαφρὸν πλοῖον διὰ
νὰ τὸν συνακολουθήσῃ.

Όταν ἔλαβ' ὑπὸ τὴν ἐπιστολὴν σου, ἦσαν ἔτοιμα διὰ νὰ πλεύσωσιν εἰς τὰς Βορείους Σποράδας, κατὰ συνέπαιον τῶν ὁποίων ἔχον διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεώς μας, τὸ βρῆκιον, ὁ Ἄρης, διευθυνόμενον παρὰ τῷ πλοιάρχῳ Κυρίου Α. Μιαούλη, καὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ ἐκολίτταται εἰς τὰς ἐκείναις ἐκείνην θύσαν, εἰς τὰς ὁποίας ἐδύσα πρὸς τὴν Κ. Μιαούλην ὁδηγίας, ὅτι εἶναι χρεὸς τοῦ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ πλοιάρχου Κ. Ζαμίνσκη, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν περατείαν δὲν ἔστειλα δὲ πλοίαρεα ἐλαφρὰ, διότι ταῦτα ἔχ' ἰμόνον δὲν χρησιμεύουν εἰς καταδίωξιν τῶν περατῶν εἰς ἐκείνα τὰ μέρη ἐν καιρῷ χειμῶνος, ἀλλ' εἶναι κίνδυνος νὰ μὴ χαθῶσι καὶ οἱ ναῦται διὰ τὴν ἀνικανότητα τῶν πλοιαρίων αὐτῶν αὐτῶν δὲ, χρεὸς τυχεύσης, ἐμπαρὲν νὰ χρησιμεύουν εἰς μεγάλας λέμβους τῶν πλοίων.

Κατὰ δὲ τὰς ἑποίας ἔχω πληροφορίας,
παρεκτὶς τῶν Β. ρείων Σποράδων, ἔλα-
τ' ἄλλα μέρη τῆς θαλάσσης ταύτης φαίνο-
νται καθαρεύεσθαι κατὰ τὸ παρὲν ἀπὸ πε-
ρατῶς· ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι τὰ ἀπεσταλμένα
ἐκτίσει πλῆρα δὲν θέλαν ἀργοπορέσαι νὰ μᾶς
ἀναγγείλουν καὶ τὸν καθαρισμὸν αὐτῶν.

Εὐαρεστῆθητε ἐν τούτῳ, Ἐξ ἡγάπατος,
ἀδεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ὑπερβα-
ντοῦ πρὸς ἡμᾶς ὑπολήψεώς μου.

Ὁ Ναύαρχος Α. Κρεζνς.

Πρὸς τὸν Ἐξ. Ναυάρχον Κ. Π. Ῥικάρδον
Ἀρχηγὸν τῆς κατὰ τὴν Μεσόγειον Αὐτ.
Ῥωσ. ναυτ. Μίσης.

Ἐπὶ τῇ βρικίᾳ, ὁ Ἀκταίων. Μάγδα
8 (20) Δεκεμβρίου 1832.

Κύριε Ναύαρχε!

Σταλας ἐνταῦθα ἀπ' τὸν Κ' Ναύαρχον
Οὐγὼν διὰ τὰς αἰτίας τὰς ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς Γα-
βάρας, ἡ Τρεϊτ, εὐρισκόμενα ἐπιπλεῖ, ἥτις
ἐναυάγησε κατὰ τὸν Ἀγγλιν Νικόλαον τὴν
13 τῷ τρέχοντι, εὗρον ἐκεῖ τὴν Ἑλληνικὴν
πολεμικὴν Γλέτταν, ἡ Λήδα, διευθυνομένην
παρὰ τοῦ πλοίαρχου Θεοφίλου Μιλαῦ ὁ
πλοίαρχος ἦτος, ἀναγκασθεὶς ἀπὸ ἐναντίας
ἀνέμους νὰ ἀγκυροβολήσῃ ἐντὸς τῷ διαλη-
φθέντος λιμένος τὴν 12, εὐρέθη εἰς θέτην τῷ
νὰ Φανῇ χρησίμος εἰς τὸ πλήρωμα τῆς
Τρεϊτ ἐπέσφερεν ἐπομένως τὰς ἐκβαλύ-
σεις τῷ εἰς τὸν πλοίαρχον τῆς Τρεϊτ ὁ
ἀξιοματικὸς ἦτος, ἐξεσημένους τόσον αὐτὸς
ὅσον, καθὼς καὶ ὅλον τε τὸ πλήρωμα, ζυ-
τροφῶν καὶ παντὸς ἄλλης ἀναγκαίης, καὶ ἀναγ-
κασμένους νὰ ἀφήσῃ αὐτὸν τὸν λιμένα, εἰς
τὸν ὅποιον δὲν εὗρισκε τὰ χρειαζόμενα, παρε-
κάλεσε τὸν πλοίαρχον Μιλαῦ νὰ διορίσῃ
ἕνα ἄνθρωπον ἐκ τῶ πληρώματός τε, διὰ
νὰ φυλάττῃ τὸ ναυαγῆσαν πλοῖον καθ'
ἕλον τὸ διάστημα τῆς ἀπυτίας τε, καὶ νὰ
προσέχῃ μήπως κλαπῇ κἀνένα ἀπ' τὰ ἐπὶ
τῷ ὕδατος μέναντα πρῶγματα μέχρι τῆς
ἐλευσεως ἐνὸς Γαλλικῆς πολεμικῆς πλοῖου.

ὁ πλείαρχος Μυλᾶς, ἀναδεχθεὶς τὴν
 πρόσκλησιν τῶ διευθυντῇ τῆς Τρεῖς, ἐξε-
 πλήρωσεν ὅσα ἐκστίας ἐπαφροδίτη με γρό-
 πον, ὥστε κατετάθη ἄξιος ἐπάμνη ἀπὸ μέρεος
 ὅλων τῶν αὐτῶν, ἢ ἄξιος τῆς εὐγνωμο-
 σύνης τῶν Γάλλων. Ἐχῶ λοιπὴν τὴν τιμὴν
 νὰ γράψω πρὸς ὑμᾶς, Κίριε Ναύαρχε,
 τόσον διὰ νὰ σᾶς ὁμολ γήσω τὰς ἐποφας
 μᾶς ἐπρόσθετον ἐνδαιεύσεις, καὶ διὰ νὰ
 δικαίωλ γήτω τὸ αἷτιον τῆς ἐνταύτης γρη-
 τερῆς τε.

Θέλω νομίσαι χεῖρες με, αὐτὰς ἀπὸ τοῦ
αἵματος Ναύπλιον, καὶ διακοσμήσω ἐν τῇ Ναύ-

ἐπὶ τὴν ἐπὶ τὴν γὰρ πρᾶξιν νέοι, τῶν
ἐπὶ τὸ δρακόντιον ἐλαττόν, ἢ φιλο-
τιμία, ἐγγύχρη μετὰ γὰρ τῶν τρεῖς πο-
λὺν συμπέρας ἀπέβη πικρὴν διὰ τὸν
ἐκείνου, ἢ Διίκτης δὲ ἐνέχεται παν-
τα, καὶ τρεῖς περιορίσασα τὸν
πρὸς ἀγωνιστὴν τὸν δρᾶματις μαθητὴν.
Ὁ φιλότιμος ἐν τῷ σόφῳ δὲ ἐξεδέθη, κα-
θὼς τυπὸς γράφος, ὅχι δὲ κηλὴς, κα-
θὼς ἐν σφίμευθι να αἰτολὸ γήση τὸ πρᾶ-
γμα συντάκτης τοῦ Καθρέπτου, νομί-
ζετο ὅτι τὸ πρῶτον τῶν διδασκάλων
τῆς Αἰγίνης ἐν ἐπίσης κλησιόπαρ-
χου καθὼς καὶ τὸ ἐδικόν τε, ἀλλὰ συν-
νοήσας ὅτι ἡ ἐπιχειρήσις δὲν ἔμελλε νὰ τε-
λεωθῇ, καὶ θελήσας, ὡς φρονιμώτε-
ρος τοῦ ἐκδότη, νὰ προλάβῃ ἄλλα χειρό-
τερα.

Ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν ταύτην ἐκθεσιν ἀπε-
δείχθη, νομίζομεν, ἀποχράντως ὅτι καὶ
τὸ δυσύχημα τοῦ συντάκτη καὶ τῆς ἐφη-
μερίδος ἡ παῦσις ἦτον ἀφύκτον παρεπί-
μενον τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων. Ἐκείνο
ἔμως, τὸ ὅποιον ὁ Συντάκτης τῷ Καθρέπτῳ,
καθὼς φαίνεται, δὲν γινώσκει, ἂν ὅτι ἡ
Διίκτης, καὶ χωρὶς τὸ τραγικὸν αὐτὸ ἐπι-
σίδιον, τὸ ὅτι ἐπέφερε τὴν κατατρο-
φὴν τῆς κωμικῆς γάτης δ' αἵματος, ἤθελεν εὐρε-
θῇ διασμένη νὰ διατάξῃ τὴν παῦσιν τοῦ
κατὰ ζήτησιν τῶν δημογεόντων καὶ τῆ λαῶ
τῆς Αἰγίνης, οἱ ὅποιοι, ἔχοντες πάντα δια-
φορετικὴν ἰδέαν παρὰ τὸν συντάκτην τοῦ
ἔθνικῃ περὶ τῶν διδασκάλων τῶν ἐν Αἰγίνῃ,
ἐγοιμάζοντο νὰ ζητήσιν τὴν παῦσιν τε δι'
ἀναφορᾶς τῶν.

Ταῦτα κοινὰ πρὸς πλεονέκτησαν
τῆς κοινῆς ἀφίνομεν πάλιν τὴν Συντάκτην τῷ
Καθρέπτῳ εἰς τὸ χάος τῆς λήθης, κα-
θὼς εἶνε τὸ δίκαιον τὴν προειδωλὴν ὅτι
ὅμως ὅτι ἐφθασε πλεονέκτησαν, καθ' ὅν, ἐγ-
καλούμενος ἐώπιον τῶν Δικαστηρίων δι' ὅσα
κατηρεύετο κατὰ τῶν διδασκάλων τῶν ἐν
Αἰγίνῃ, δὲν θέλει δυνηθῇ, καίτοι μέλον
ἀντεπιστέλλον τῆς Ποντανιανῆς
Ἀκαδημίας, νὰ τ' ἀποδώσῃ εἰς τὴν
βικτωρικὴν τοῦ μετοικεσίαν ἢ τὴν ἀπρὸς-
ξίαν τοῦ τυπογράφου του, καθὼς τῶρα
τῆς παχυλῆς ἀμαθείας τοῦ τὰ γνωρίσμα-
τα, τὰ ὅποια, καταχερῶμεν τὴν ὑπομο-
νὴν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς, ὀνομάζει τυπο-
γραφικὰ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Φιλολογία.

Σπουδὴ τῆς Φυσικῆς ἱστορίας.

Ἄνιστος ὁ τερπνότερος τοῦ διδάσκειν
τρεῖς ἢ ἑμμελες μένως καὶ ὁ καλλήτε-
ρος, κάμνει ὅπως ἄλλη ἀνάγνωσις καὶ πρὸς
δὲν ἔχει περισσώτερα θέληται διὰ τὴν
ἡσυχον παρατηρητὴν, διὰ τὸν ἀπράγμονα
φιλόσοφον, διὰ κάθε ἄνθρωπον ἐν γένει δε-
βαρμένον τὴν βιωτικὴν τύχην, παρὰ τὴν
ἱστορίαν τῆς φύσεως; Ἀπὸ τῆς κόλπης τῆς
πολυτέκνης ταύτης μητρὸς, τὴν ἀνεξάντλη-
τον καὶ ποικίλην γνῶσιν τῆς ἐποίας
εἰκνισαν ζωηρότατα οἱ ἀρχαῖοι μετὰ τὸ
πλῆθος τῶν μαζῶν τῆς ἀγαλματος τῆς
Ἑσθίας Ἀρτέμιδος, αἰετοῦ ἢ Φιλοσοφίας
τῆς ὑψηλῆς θεωρίας τῆς, ἢ ἱατρικῆς καὶ

ἢ χειρωνακικῆς τῆς θεωρίας τῆς σώματος
μας, ἢ γεωργίας, ἢ ναυτιλίας, αἱ τέχναι καὶ
τὸ ἐμπέριον, πλῆθος ὡφελιμάτων. Τὴν πε-
ρὶ τοῦ ἰδίου τὴν ἐμπειρίαν τῶν
θεωριῶν ἢ θεωρίαν τῆς φύσεως. Ἡ γὰρ
„ἀόρατα αὐτὰ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς
„πνεύματι νοούμενα καὶ ῥᾶται, ἢ τε αἰδίου
„αὐτῶν δυνάμει καὶ θεότητι... Τῆς φύσεως
ἢ σπουδῆ κάμνει τὸν ἄνθρωπον ἡμερ-
νότερον ἐαυτῷ, φιλανθρωπότερον, συμπάθε-
τον πρὸς ὅλα ἐν γένει τὰ ὄντα, ὅχι μόνον
τὰ ἐμφυχε, τὰς συντρέφουσ αὐτὸς καὶ
συμβῇ τὸς μετὰ εἰς τὴν ἀπειρομέγεθ
χώραν τῆς ἰδίου γένους σφαίρας, τὴν πᾶσαν
εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς αὐτὰ ἐπίσης ἐκτετακμένην
ἢ μεγελοδότης φύσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ
τὰ φυτὰ. Ὁ εὐκιδῆς τῆς φύσεως μα-
θητὴς, ἀπαντῶν καμμίαν μυριετὴν δυνά-
μιν, δὲν τὴν περὶ τὴν ἀπειροκάλως,
δὲν τὴν βλέπει μόνον ἀπλῶς καὶ ὡς ἐτυ-
χετ, ἀλλὰ ἐφιδάσκοντες τὴν θεωρίαν, τὴν θαυ-
μάζει, ἐκθαμβεῖται τὸ μέγεθος, τὸν δι-
γασμὸν καὶ τὴν σύστασιν τῆς, προσκυ-
νῶν τὴν κραταίαν τῆς δημιουργοῦ χεῖρα, ὡς
μὴν εἰς τὰς φυτὰς τῆς τριτοῦ τῆς τε-
λέως, σέβεται τὰς μυριάδας τῶν ἐπ' αὐ-
τῆς κινημένων ὄντων, διὰ τὰ ἴδια ἕκαστος
κλάδος, ἕκαστον φύλον, πολλὰς τοῦ θαυ-
μασίου τούτου μεγαλοφυΐας εἰς ὅλα
κλήρος ἐπικράτεια. Ὡς πῶς περισσώτε-
ρον εὐκιδῆς καὶ πρῶτος ἔχον οἱ πρό-
γονοί μας, ἀφικνῶντες ἕκαστον δέντρον, ἕκα-
στον δέντρον εἰς μίαν τινὰ θεότητα! ἢ εἰς
ποῖαν ἄλλην αἰτίαν, παρὰ τὴν ἐλλειψίαν
τῶν δεινῶν καὶ τῶν δεινῶν, πρὶν νὰ ἀπο-
δῇ ἢ ἀπίστωσις τόσων περιθώμων εἰς
τὰς ἀρχαῖας χρόνους πηγῶν, ἢ παντὴ
τῶν λιμνῶν ξηρασία, ἢ λυπηρὰ μεταμόρ-
φωσις ποταμῶν ναυτιπῶν εἰς χερσό-
δεας χειμάρρους καὶ ἰσχυροὺς ῥυάκας! Ἐν ἀπο-
δεικνύμενον ὅτι τὰ μεγάλα δένδρα τραπῶν,
ὡς μαγνηταί, τὸς τρομεροὺς καταπέλ-
τας τῶν κεραυνῶν. Πολλὰ, καὶ κατ' ἐξ-
χὴν ὁ πλάτανος, ἀπορροφῶν τὰς νοσώ-
δεις καὶ θρονονοὺς ἀναθυμιάσεις, διὰ τὸ
καὶ τὰ φυτὰ εἰς τὰς περιοχὰς τῶν νοσο-
κομείων. Αἱ! ἂν ἤξευρεν ὁ ἱερὸς πολ-
μητίας, ὁ ἐπιδέων πέλκυν καταστροφ-
κὴν εἰς δένδρα, τὸ ὅποιον ἐσεβάζοντο δῖον
καὶ τρεῖς αἰῶνες, πόσῃ ζημίαν προξενεῖ εἰς
τὴν φύσιν, πόσῃν αἰτμῶν, ὥστε καὶ αὐτὸς
ἐαυτοῦ καὶ τῶν ἀπογόνων τῶν ἐνετῶσαν
καὶ τὴν μέλλουσαν υπαρξὴν ἀφανίζει. Φρίτ-
των ἀπὸ σωτήριον καὶ ἐπαρηγορητικὴν δεισιδαι-
μονίαν, ἤθελε βίβει βεβαίως ἀπὸ τὰς χεῖ-
ρας τὸν πέλκυν.

Διὰ τὸς μετὰ θέληται τῆς πολυ-
τέκνης ταύτης μητρὸς διὰ τὴν κατὰ δι-
σχίαν, εἰς ὅλας ἐπίσης ἐπαιδητάς, διὰ τὴν
πολλοὶ φρονιμώτεροι καὶ πλῆκται τὰς
φυσικὰς σπασμολογίας; διὰ τὴν ἐπομῆς
ἐν ὅλοις χρόνοις αἱ λοιπαὶ τέχναι καὶ ἐπι-
σημαί ἐπὶ τὴν φύσιν τῶν, ἢ φυσικὴ ἱστο-
ρία δὲν ἐξιστάθη καθίστον ἐπρεπε; Διότι
ἢ κράσις, ἢ ἀνατροφή, τὸ ἐπ' ἀγγέλιμα,
εὐμπετοὺς πολλαῖς ἀπλῇ, μᾶς διαδέ-
τεται ἄλλαν ἄλλως. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ
συγχύζωται διὰ τὸ ὁ μετρίφρων τῆς
φύσεως, ἱερατικῆς, ὁ φρόνιμος τοῦ καθεῶ

οικονόμος. Ἀφ' ὅν τὸν καὶ αὐτοῦ τῆς τῆς
αἰσθητῆς νὰ γυλᾷ, βλάπτει καταγινώσκοντες
τὴν φιλοσοφίαν τὴν αἰσθητῆς τῆς αἰσθητῆς
ἢ τῆς βατράχου. Αὐτοῦ τῆς αἰσθητῆς τὸν ἰδῆ
κεχρησμένα νὰ ἀπορῇ, διὰ τὴν τὰ ἐδικὰ
τῆς μελίτσης, δὲν ἐπὶ ζήτησαν τὸν χειμῶνα,
καὶ τῆς παρατηρητῆς γειτονίας τῆς ἀσμενοῦς
ἦσαν.

Ἀλλὰ μήπως, καὶ χωρὶς τῶν ὠφελειῶν
καὶ τοῦ κέρους, δὲν εἶνε καὶ πρὸς μόνον δι-
τριβὴν καὶ διέχουσι, ἂν τὸ παρατηρητῶμεν
χωρὶς περὶ ληψίαν, ἀσυγκρίτως προτιμώτερον
τῆς κάστρος, τῆς κορώνης ἢ τῆς ἀράχνης
ἢ ἱστορίας, παρὰ τὰς περιγραφὰς τῶν
μυριενέκων μαχῶν ἐκείνων, διὰ τὰς ὁποίας
καυχόμενοι κερτύνται οἱ τρεπὰ ὕχιν καὶ
δορικτῆρες, καὶ τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς φασγῆς
τῆς Γαλλίας παραβάλλει μὴ καταγέλα-
στον γαλεωμαχίαν; Νή! ὡς τὸ ὁμιλο-
γῶμεν πρὸς αἰχμητῆς οἱ ἴμοι τῆς
φύσεως διαμένον ἀπαρχαῖα καὶ πλὴν
περισσότερον εἰς αὐτὰ τὰ περιφρονέμενα
μὴ τὸ ὄνομα τῆς ἀλγύνης ζῶα, παρὰ τὸ
λογικόν, ἢ καλλήτερον. καθὼς ἐλεγε ὁ ἱε-
ρεῖς τῆς Πάπας, τὸ λογικὸν ἐπιδεικ-
νὺν ζῶον, τὸν ἄνθρωπον!

Καὶ τῶν ὄντων, τῶν ζῶων δὲν ἂν ἔξιν
νὰ κινήσῃ τὴν θαυμασμόν, τὴν ἀγάπην,
τὴν μίμησιν μας πλάκας, ἀφ' οὗ ὅμως
μὴ τῆς μελικριδὸς θαλάμης, κατὰ τὴν
περίφημν τῆς Ἀρκτοῦ Φυσιογῶν, εἰς
Ὡκεανὸν αἰχμητῆς τὸν φιλόσοφον! Πῶς
δὲν ἔχει ἰα ἀναφύσιν τῆς τῆς ἀλγύνης τα-
ραχέματα πῆγος, ἀγχινοῖας, εὐνο-
μίας καὶ εὐπαθείας διὰ τὸν σκύλον τῆς;
Εἰς τὴν καρδίαν δὲν διγύρει συμπληρω-
αἰσθήματα τῆς Κορυδαλλῆς ἢ Φιλτεκίης, ὁ
ὅποιος, παραμονεύων ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ δέν-
δρου, καθὼς ἰδὼν κίνδυνον ἐπὶ τῆς αἰσθη-
τῆς τῆς Φωλῆς τοῦ μετέωρον, καὶ τὴν
μεταφέρει εἰς ἀσφαλῆστερον μέρος;

Ὅτι ὁ παπαγάλος δὲν ὁμιλᾷ τὰ χα-
κατὰ συναίδηται, τὸ ἔχοντες τῶν βίδων,
ὡς τὸ „μὴ εἰς τὸν πᾶν παπαγαλά-
λον, „κατήγησε περὶ μίαν; Πῶς
ὅμως μᾶς κάμνει νὰ ἀμφιβάλλομεν ὁ περὶ
Φημὸς πεπεγᾶτος τοῦ Ἀγγλοῦ ταγμα-
τάρχη Ὁρίαν, ὁ ποῖος περὶ καλῶν
εἰς τὴν Βεγγίαν νὰ τραγωδίη, ἀφ' οὗ
πρῶτον ἐπὶ τῆς ἀρετῆς ὡς τὸ τὸν
αἰσθητῆς ἀπὸ τῆς καλ. φύσεως „δὲν ἡμ-
πρῶτον, „τίλιν, μετὰ πολλὰς καὶ ἄλλας
παλλήλους ἐπὶ τῆς τῶν περὶ τῆς μέ-
νων, ἔρχισεν νὰ τρεπῇ. Προχρησάμενος
ὁλίγον, „ἀχ, λίγιν, τὸ ἐλθὼν ὁμῶς
σα! „καὶ ἀφ' οὗ καὶ τῆς τῆς ἐνθου-
μίας, ἀναλαβὼν αὐτὸς τὴν στροφὴν, τὴν
ἐπὶ τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς
δὲν ἔχει ἀνέγει τὴν πᾶν καὶ διὰ
τὸν Πάπα; „πρόσθητε ὁ πεπεγᾶτος.
Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐλθὼν γὰρ τὰ γινώσκοντες,
„Ὡ! αἰτῆ δὲν τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς
μαί, ὑπὸ τὸ μετὰ τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς
Γαλλικῆς δημογερσίας δὲν ἔχοντες ὅλα
νὰ γένη θύμα τῆς ἀντιπαραθέσεως
γέλλου τῆς καλῆς φύσεως, ἐπὶ τῶν Πά-
ρισιν; Διότι, ἢ ὁ πᾶς τῆς τῆς τῆς τῆς
θεωρητῆς πρὸς τὴν κινήσιν, πῶς ἔχει
κερταί κατὰ σύμπτωσιν ὑπὸ τὰ παρὰ